

Skjernøyposten

— ORGAN FOR SKJERNØYFOLK UTE OG HJEMME —

NR. 4 JULEN 1984 16. ÅRG.

ADVENTSLYSENE TENNES

Først det ene - det som forteller oss at vi atter er i tiden som vel er forventningens uker.

Vi tenner flere lys - to - tre - fire, og mellom dette oppdager vi at dagene blir fylt at stadig mer forventning, stadig flere ting som opptar oss. Alt dette som tradisjonene sier vi skal igjennom - jo, det blir travle dager. Men i alt dette ligger forventningene. Fra det første lys ble tent har vi hatt tankene fremover - til noe som ligger foran oss, dager, uker som vi vet vil avsluttes av fest. Det er underlig dette som skjer med oss år etter år. Vi vet det blir travelt - vi vet det vil koste, men egentlig - vi gjør det ikke bare fordi vi må. Vi ønsker denne forventningen - vi ønsker virkelig å gjøre istand til fest. Ja - vi forbereder for at festdagene skal bli vellykket og fine.

Å forberede var også oppgaven for døperen Johannes. Han var utsendt for å forkynne: Jesus fra Nasaret - Mesias - Guds lovede frelsergave til menneskene. Han fortalte lite om seg selv, men mye om Jesus. Det passer seg ikke for herolden - forløperen - å tilrive seg den hyldest som tilkommer kongen.

Han hadde fått den rette dimensjon. Vi forbereder festen - har vi fått den rette dimensjonen?

Det er ikke festen for oss selv, det er ikke vi som skal feires.

Vi skal feire - feire Messias - Jesu komme til jorden. Det kan så lett bli forvekslinger - nu i disse travle dager. Forberedelsene kan gjerne være mange og tradisjonsrike - forventningene må gjerne fylle oss - men glem ikke de rette dimensjoner. Vi holder ikke fest for oss selv, men for Ham - Messias - Jesus Kristus - verdens frelser. Med en slik dimensjon over forberedelsene kan vi samles til fest for Ham som kom for å frelse - som kom for å bringe oss fred - fred i sinnet. "Han er vår fred."

Ja - det er mulig, men da må han bli være med i din fest.

Velsignet julefest - med fred i sinn.

Jostein Handal

Så er sommeren 1984 også på hell og mange fine soldager har vi hatt. Det høres ut som at vi her på sørspissen av landet er blitt ekstra begunstiget i år. Men fryktelig tørt er det nå herute mellom knausene, nedtappete brønner, brunsvidda plener og hengende blomsterhoder vidner om det, og aller verst brannfaren som lurar. Ja hvem husker vel ikke hvor forskrekket vi ble her på öya på vårparten, da plutselig flere brannbiler fór ulende forbi med kurs for Vester-öya hvor små barnehender og fyrstikker førte til lyngbrann, som heldigvis fort kom under kontroll uten at noen kom til skade - hverken mennesker eller dyr. - - Kanskje denne hendelsen førte til at både små og store var levende med på gudstjenesten i kapellet den 19. aug. da vår nyeste prest, Revheim, holdt sin første familiegudstjeneste for oss. Han hadde valgt å legge frem dagens evangelium, kortfattet i ett eneste ord, kjerligneten, i en liten film om akkurat en skogbrann og hva den førte til; avsvidda marker, svarte forkullede trær og forskremte dyr som flyktet i panikk for varmen. Mens presten fortalte stilte han flere spørsmål til barna, som hadde fått sittet på teppet ved filmlerretet, og særlig lille Elisabeth imponerte stort med sine kvikke troskyldige svar, som kalte smilet frem i benkeradene. --- Til slutt kom meningen med filmen og fortellingen frem: Da brannmesteren foretok den siste kontrollen over branntomata, fant han en död høne med utspente vingefjær som hadde tjent som dekke for 3 små kyllinger, som løp uskade frem. Hønenor hadde ofret sitt eget liv for å berge de små kyllingene, kjerlighet omsatt i praksis. Nå er vi jo alle som små, hjelpeløse "kyllinger" i den store mesteres öyne. Vi trenger til å skjermes av hans vingefjær - for å holde oss til fortellingen, derfor passet avslutningsangen så fint: "Ingen er så trygg i fare."

To 4-åringer fikk 'Min kirkebok' av formannen i menighetsrådet, Henning Jenssen, det var Ronny Greipsland og Line Dyrstad Solvang. Sistnevnte måtte ha mamma's hånd å holde i, men så takket hun så ekstra fint for boken. Disse to små var døpt på samme dag i kapellet.

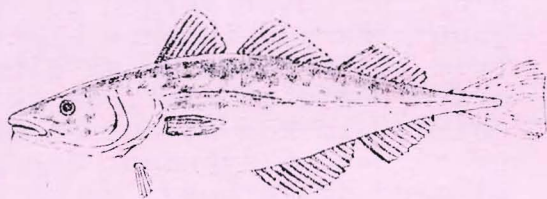
Etter gudstjenesten fulgte noe som både de små og de litt eldre var veldig spente på, nemlig det som hadde stått i avisen i präkenlisten og også opplyst av formannen: Kirke kaffe. Tror ikke det har vært kirkekaffe i kapellet siden biskop Utne var her på visitas i 1974, så da var det ikke så rart at en av guttene funderte høyt over hva slags kaffe det kunne være som het "kirkekaffe?" Etter duften å dömma måtte den være av beste sort, og for en gangs skytt fikk "middag være middag" (her på öya er det mest gjengs over middag kl. 12), og etterat folk hadde stått og lurt en liten stund og pratet sammen, kom kaffekannene og kakefatene i sving i lillesalen, hvor menighetsrådet hadde stelt pent til og satt frem flere bord. Flere som først var gått ut, kom inn igjen, og snart ble det

til side 8.

Skjernøyposten

Redaktør: Sigurd Aalvik
Tlf. (043) 68611
I redaksjonen: Håkon Karlsen,
Georg Walvick og Norvald
Jenssen.
Adr.: Skjernøy, 4500 Mandal.
Postgirokonto: 5425368.
Kontakt i USA:
Mrs. Elinor Kristiansen,
853 - 58 st.,
Brooklyn N.Y. 11220.
Abonnementspris pr. år kr. 20.-
USA \$ 3.-

litt fiskeprat

Det går mot jul igjen. Vi synes tiden går altfor fort, høsten med makrellen og hummeren er forbi og vinteren med torsken, kolja, lyr og sei står for døra. Også i år holdt makrellen seg til langt ut på høsten, og notbåtene fikk fangster på opptil 3000 kg. langt ut i oktober. Men det ble store vansker med omsetningen, da en ikke kunne bli av med makrell under 400 gr. og da det var stor innblanding av denne størrelse i fangstene, så tok fisket nesten slutt av seg selv. Ellers ble det en god sesong for de fleste notbåtene, med beste båt ca. 55 tonn. Men som nesten alltid i fisket er det noen som er uheldige og får mindre.-- For dorgerne er nok resultatet dårligere enn i fjor

mye fordi dagskvotene har begrenset fisket de beste dagene, så jeg tror ca. 20 tonn må være beste resultat for dem.

Det har i år vært mye misnöye med sorteringen og de lange foringene av makrell, pluss kvoteordningene, så det fiskerne nå ønsker seg er at det blir en bedre ordning neste år, for verre enn i år kan det nesten ikke bli.

Så litt om hummerfisket, som var en liten lysning i fjor, men som gikk ned i år igjen til samme lavnivå. Bare fra Odd og ned til Vengelsholmene var resultatene som i fjor, mens rundt Ryvingen og på sør og vestsiden av öya var resultatet helt elendig. En som drog rundt Ryvingen og Båtevika fikk bare 6 hummer i 90 teiner og på Vesteröya 7 stk. i 70 teiner og 4 i 40 teiner i første trekket, mens de som fisket rundt Odd og Sandøy fikk ca. 1/4 hummer pr teine, beste resultat 25 stk. i 100 teiner. Det var kanskje noe flere småhummer enn i fjor, men ikke noe som tyder på at en ny hummerperiode er i anmarsj. Sluttsresultatet for de fleste 1 til 2 stk. i gjennomsnitt pr. teine.

Det er lite annet fiske og nå i det siste har også været gjort sitt til at resultatet er blitt dårlig, med mye tang og lite fisk i trollgarna. Her er en god del med sei, men helst i minste laget, ca. 0,5 kg. pr. stk, og da skal det mye til for at det skal bli noe av det, da prisen er dårlig for denne størrelsen. Nå får vi bare håpe at det blir litt nordlig bris og kaldere, så det blir anledning til å komme ut på de beste fiskeplassene med garn, pilk og line, så en kan sikre seg jule-torsken.

Så er vi atter kommet inn i adventstiden, og julen står for døren. I ungdomsforeningen er årsmøtet lagt til 5. des. slik at det nye styret kan ta fatt med en gang på nyåret.

Det har vært en god høst, ikke minst minnes vi bibeltimene ved Stensager. Det har vært 5 kvelder med ca. 30 deltakere fra øya og distriktet. Emnet har vært: "Troens A.B.C." og det hele var lagt opp som skole.

En møteuke har det også vært fra 30. okt. til 4. nov. Da hadde vi besøk av Magne Kjetså, som flere ganger tidligere har stått i møteker herute. Det var mye sang på møtene, vi hadde besøk av et kor hver kveld, helt fra Birke-land på lørdag.

Vi hadde "Krabbefest" 26. okt. hvor det var en fin kveld. Onsdagskveldene da det ikke har vært bibelskole har det vært møte og Ungdomsgruppa har sine sammenkomster hver annen fredag.

Både Vesterøya og Østerøya kv. forr. har hatt sine utlodninger hvor resultatet for begge vedkommende kom noe over fjorårets. Fredag 7. des. er det utlodning og årsmøte i Helselaget.

Ungdomsgruppa skal ha sin siste kveld før jul fredag 14. des.

Og ungdomsforeningen skal ha sin siste kveld (vi synger julen inn) lørdag 15. des. Familiegudstjeneste med barnas misjonsdag var søndag 18. nov.

Julefestene blir, som tidligere år, fredag 28. des. for ungdomsfor. og barnefesten lørdag 29. Barnefesten har de senere år samlet sprengfullt hus, mens det har heller vært mindre til Ungdomsforeningens fest. Vi håper på en framgang der i år. Alle er hjertelig velkommen.

Onsdag 5. des. er det årsmøte i ungdomsforeningen. For første gang er det på en onsdag. Håper ikke dagen gjør noe. Vi vil be folk støtte opp om ungdomsforeningen vår, at den må komme i framgang; og at evangeliet må bli forkynt klart og rent.

Så vil vi til slutt ta med historien om Jim. Jim var industriarbeider. Hver morgen på vei til jobb gikk kan innenom kirken, helt fram til alteret og sa disse enkle ord: "Dette er Jim". Så skjedde det at Jim kom ut for en ulykke og havnet på sykehus. Han lå der så glad og fornøyd, og på spørsmål om hvorfor han var så fornøyd svarte han: "Jeg får besøk hver morgen, han stiller seg ved sengen og ser på meg og sier: "Dette er Jesus". Så enkelt kan det gjøres.

Farvel du brede strede,
du ser meg aldri mer.
Jeg kjenner godt din glede
og hva den gir meg her.
Jeg bærer dype merker
og sår av mange slag.
Det kostet Jesu dyre blod
å frelse meg en dag.

Farvel, da gamle venner,
jeg bytter vennelag.
En annen venn jeg kjenner,
Han gjester meg hver dag.
Han tok min tunge byrde,
Han stilnet stormens jag.
Det kostet Jesu dyre blod
å frelse meg en dag.

GOD JUL.

Fra Paulus Valviks beretninger - ca. 1870.

LÆREREN OG UNDERVISNINGEN.

I det meste av min skoletid var vår lærer Erik Solås fra heigården Solås i Holum. Her eide han gårdsbruk og her bodde hans familie, kone og flere barn,

Til Skjernøy kom han alltid alene. Da tok han hjemmefra tidlig om morgenen samme dag som skolen skulle begynne, med skreppe på ryggen, med tøy osv. Han hadde da først ca 1 1/2 mil å gå til Mandal. Der kunne han ikke få båtteleilighet så tidlig på dagen, til Skjernøy, men måtte gå den lange og stygge veg om Hollekleiv og Strømsvik til odden overfor Skjernøysund og ble hentet der med båt.

En og annen lørdag ettermiddag når vi ikke hadde skole tok han en tur hjem, og han fikk da en eller annen til å ro seg inn til Kleven. Men mandag morgen måtte han da traske den samme vei til Skjernøysund.

Når skolen var i vår krets, spiste læreren i det hus hvor skolen var, men noen familier hadde det så trangt at han ikke kunne overnatte der. Når skolen var på Farestad bodde læreren hos sin svigerinne Bolette i Kniben. Her kunne han bedre drive sitt småarbeide. Han rensket som vanlig større husklokker, arbeidet tiner, bandt inn bøker og laget alle skrivebøker til skolen som vi kjøpte av ham for 2 skilling pr. stk.

Til regning brukte vi skifortavle og griffel. Det ble etter bruken samlet sammen og flyttet fra hus til hus, så lenge skolen var på gården. Dette var også tilfelle med det lille undervisningsmaterieell som hørte skolen til. Dette bestod av et Europakart og et salmodikon (et treinstrument med en streng) og desuten noen få bøker, deriblandt skriftlesningsbøker og en hoderegningbok, husker jeg. De ble opbevart i et lite skrin, og dette måtte barna sørge for å flytte fra hus til hus.

Skoledagen begynte alltid med å synge et par salmevers. I første timen hadde vi alltid religion, bibelhistorie eller forklaring og her var alle både store og små på ett parti. Ofte ble en av oss eldre satt til å lese med de minste, mens læreren hadde et annet fag med de andre klasser. Det var foresten ikke så mange fag vi hadde. Vi regnet hver for oss og det gjaldt å komme så langt som mulig. Skrivning var avskrift etter bok og en skjelden gang diktat. Historie og naturfag hadde vi ikke som fag, men i leseboken var der en del stoff av denne art, men ikke noe sammenhengende.

I geografi lærte vi navnene på verdensdelene og havene, men hadde ikke kart over dem. Fra Europakartet lærte vi navnene på landene, de største elver, sjøer og fjellkjeder og de største havbuktene.

Ja der er unektelig litt forskjell på skolegangen da og nå, men kanskje noen av de elste kjenner seg litt igjen. Men det var vel straks etter denne tid han her skriver om, at vi fikk vårt første skolehus, i 1872? De som gikk på skole i 1934 - da vårt nye skolehus brant, fikk også prøvd seg litt. Vi gikk da på gamle Dyrstad skolehus et års tid, og det var jo helst litt primitivt. Det ble en total omlegging da skolene her omkring ble sentralisert til Ime barneskole og elevene ble kjørt med buss rett til døra. Selvfølgelig ble det så mye bedre, undervisningsmessig sett, med supre klasserom og all slags teknisk utstyr. Men det er ikke sikkert de er mere fornøyd nå enn vi var, med våre langt mere beskjedne skoler og utstyr.

Fra en hastverks-tripp østover.

Utdrag av
"Lindesnes"
lørdag 29.
mai 1937

På prøvetur med en moderne trampbåt.

*Og besøk på gamle kjente steder,
hvor store forandringer er foregått.*

Det var med fornøielse jeg mottok innbydelse til å være med på prøveturen for dampskib «Bennestvet» av Farsund fra Moss mek. verksted og dökk den 7. mai. Det blev noget av en begivenhet for mig at jeg fikk anledning til å opfriske minner fra min sjofartstids yngre år, da det var noiaktig 29 år siden jeg kom til Moss og overtok førerposten på bark «Valhal» av Mandal, som da var kommet til Moss for å klassifisere. I mellomtiden har jeg ikke været i Moss, og jeg ma innromme at utviklingen og forandringen på næsten alle områder var meget stor. Jeg kunde knapt kjenne mig igjen.

På Jeloya var forandringen størst. Nu er der nemlig nye, store villabygninger hvor det før var pent og vakkert bondeland. På Moss mek. verksted var forandringen adskillig mindre, til tross for at skibsbygningsteknikken har gått frem med stormskritt.

Langs bryggen lå «Bennestvet», et prektig og tipp-topp moderne dampskib som var bygget på verkstedet og skulde gå prøvetur i nær fremtid. Det var mange hender i virksomhet både innen- og utenbords. Skibets leveringstid var adskillig forsinket, og prøveturen var bestemt til fredag 7de mai; men enda var der adskillig ugjort. Ferdig skulde dog skibet bli, koste hvad det koste vilde. Hele natten blev selvsølgelig tatt med.

Det blev sent på kveld da jeg kom ombord. Den følgende dag benyttet jeg til å bese skibet både over og under dekk. «Bennestvet» er en damper på 4250 tonn med meget vakre linjer og det mest tipp-topp moderne utstyr på alle områder som jeg nogen gang har sett. Den er utstyrt med lugarer til 12 passasjerer, fannskaps- og offiserlugarene

er meget pene i alle måter. Maskinen er innrettet til bade kull- og oljefyring. Luker, vinsjer og øvrige losserekskaper er alt av det mest moderne slags. Jeg måtte uvilkårlig sammenligne tiden 1908 da jeg lå med bark «Valhal» ved Moss verksted og klassifiserte. Der lå næsten til stadighet et halvt snes skuter ved verkstedet. Det var seil som dengang var drivkraften, og vi syntes det gikk bra. Nu ser man ingen av dem mere. Det er en svunnen tid som aldri kommer tilbake. For oss eldre seilskibsfolk føles det litt vemodsfult. Vi var blitt så fortrolig med skutene være; men det gikk ikke lengere. Vi lever i fartens tidsalder, og vi ma med eller mot var vilje følge med utviklingen. Og det viser tilfulle et skib som «Bennestvet» at vi gjør. Det er fra først til sist norsk arbeide, levert av norske ingeniører og arbeidere. Resultatet er blitt et skib som med honnor kan representere det norske flagg på alle hav og i alle land.

Fredag morgen oprant med vakkert solskinnsvær. Hele natten hadde folk fra verkstedet arbeidet med å få alt ferdig, og det siste var å spyle dekk og pusse messing. Klokken 9 kom skibsreder Brovig, Farsund, med familie for å overvære prøveturen og den høitidelige overtagelse av skibet. Så gikk det for full fart op Oslofjorden.

Ved den tekniske prøvetur skibet hadde hatt, var farten ikke tilfredsstillende. Men det viste sig nu at ved forskjellige utbedringer og trim av skibet kom den op i 14 knop. Og det er jo en bra fart for et lasteskib.

Efter at prøveturen var ferdig, fortsatte «Bennestvet» til Oslo og blev fortoiet utenfor Akershus. Der var av verkste-

det arrangert fest på mellemedekket for ca. 120 mennesker. En stor del av byens autoriteter og interesserte var invitert. Det blev en meget stilfull festlighet som varte 2--3 timer. Avgangen var bestemt til kl. 5. «Bennestvet» skulde nemlig straks gå til Sundsvald og laste for Amerika, hvor skibet er sluttet for 2 år i amerikanske farvann.

Klokken 5 presis blåste «Bennestvet» og hilste med flagget idet skibet tok på vei ut i den store vide verden. Jeg stod alene tilbake på kaien. Der gikk 4 av mine nær pårørende: Min eldste sønn Peder, som er skibets fører, hans kone og 11-årige datter og min yngre sønn Andreas som er skibets 2nen styrmann. Jeg vinket et siste farvell til «Bennestvet» og ønsket i mitt stille sinn signing over skibet og dets ca. 30 mennesker, og at Gud måtte følge dem på alle farvann.

Det var adskillige år siden jeg var i Oslo, hvorfor jeg nu vilde benytte anledningen til å ta gamle tomter i oiesyn. Det er jo vesentlig omkring havnen jeg er best kjent. Men sandelig var det meget lite tilbake av det kjente havneområde fra den tid jeg som ung seilte med «Anne Katrine». Der jeg nu stod, syd for gamle Akershus, var den vanlige plass hvor vi ankret op med «Anne Katrine». Det vil si flere hundre meter inne på kaien! Det må være flere hundre tusen tonn stein som er fylt ned for å å skape denne prektige kai samt jernbane-, bil- og spaservei omkring Akershus.

Jeg hadde ikke meget tid til overs, skulde jeg få se litt av Oslo før jeg reiste vestover med postbåten kl. 11 om kvelden. Jeg ruslet derfor innover og satte kursen for minneskibet «Lingard», som ligger fortoid langs kaien, fullt opprigget og oppussert som i sine velmaktstider. Jo, virkelig er der tross alt langt mere romantikk over en seilskute enn over en damper. Men se det kan man ikke leve av!

Følg ei med strømmen,
men følg med tiden,
hvis du vil holde dig ung i striden

Og heldigvis, det er det Norge har øvnet å gjøre.

Jeg vilde gjerne også ha tatt en tur over til Bygdøy sjofartsmuseum, som jeg er meget interessert i.

essert for. Men jeg fant ut at tiden vilde bli for knapp. Jeg ruslet derfor østover til det gamle Børkehullet, hvor jeg som unggutt har tilbragt så mange morsomme og hyggelige dager. Det eneste som minner om hin tid, og hvor jeg kunde orientere mig, er Kristiania Børs. Rett syd for Børsen lå Fisketorvet, og like ved var Børkehullet, som det kaltes dengang. Her var fast stasjon for jaktene, og det er mange tusen skippund eike- og bjerkebark fra Mandal og omegn som er løstet op i Børkehullet. Men Børkehullet ligger nu langt inne i byens gater. I øst for Børkehullet ligger Amerikanlinjens kontorer, og langs kaien lå «Stavangerfjord». Jeg tok eiemål av «Stavangerfjord» og kom til det resultat at der vilde medgå omtrent tre «Stavangerfjord»-lengder for man kommer op til Børkehullet. Slik er den gamle havn utbygget i Oslo.

Efter de forandringer jeg allerede hadde tatt i øiesyn, antok jeg at forandringen var nogenlunde tilsvarende i den øvrige by, og det fikk jeg også inntrvkk av var tilfelle. Den del av byen som jeg mente jeg best kunde kjenne igjen måtte være Karl Johans gate, og det stemte. Jeg har været i Oslo flere ganger efter 1905, da vi fikk vår egen konge. Men merkelig nok hadde jeg ikke været ved slottet siden Oscar den annen var regent. Jeg ruslet derfor opover til Karl Johan, og ganske riktig. Stortingsbygningen var den samme, og jeg måtte selvfølgelig op og se kong Hakons bolig, skjont jeg ventet ikke å få se ham og langt mindre å få audiens. Slottet er jo ingen særlig monumental bygning til slott å være. Men det er allikevel en prektig, enkel bygning, slik den høver sig for den norske konge og det norske folk.

Langs Oslofjorden er der også mange forandringer med en rekke vakre villabygninger og ikke å forglemme et utall med hytter. Noterøy og Tjømoøy er som bekjent gjort landfast ved en flott broforbindelse. På disse kanter kan man likefrem se det økonomiske resultat av hvalfangsten. Det er vel antagelig Norges rikeste landsdel. Her østpå er vegetasjonen mere frodig. Barskogen går like ned til sjøkanten, som om det skulde være i Østersjøen. Men dess mere man kommer vestover, dess grønnere blir barskogen for tilslutt å fortrekke langt innenfor kystgrensen. Landet blir mere goldt og barskt. Det blir preget av værforholdene. Men innenfor disse barske fjellknauser ligger de lune, fredelige skjærgårds-hjem.

Øst, vest,
hjemme best.

Chr. P. Dyrstad.

Dette er Dyrstad sett fra "Stranda". Som også var der Chr. P. budde. Som vi ser er det også forandringer der. I dag er det også kommet en ny hytte rett over sjøbuene til venstre for midten av bildet som eies av Ranghild Brovig og det er tomt og murarbeid til et nytt hus oppe i svingen i bakken som bygges av Tom Inge Dyrstad. Huset til høyre er det gamle av Gudrun Abrahamsen som er påbygd av Georg og Vigdis Walvick som også bor der. Huset midt på bildet er bygd for 5-6 år siden og eies av Brenda og Svein Walvick.

Fra side 2.

Trangt om plassen i lillesalen - noen sto ute i gangen med koppen. Presten tok en runde rundt bordene og hilste på, men så hadde han vel knapt fått smakt på den gode kaffen, før han ble bedt om å fortelle litt om dem selv og deres bakgrunn. I dag kunne han med et smil fortelle om deres aller første møte med Holum Prestegård - hvor trist det hadde sett ut - og om deres bange anelser, men også om de store forbedringer som var foretatt siden og om Holumfolks støtte og hjelp - slik at bildet nu er et helt annet lysere. Nu kunne de glede seg til å ta fatt på prestegjærningen i de fire sogn de skal betjene, sammen med prost Stensager og res.kap. Hallingstad. De fire barna var også vel plassert på sine respektive skoler - og så ut til å finne seg vel til rette. Han fortalte også om de forskjellige steder de hadde vært prestefolk og at de nu hadde funnet tiden inne til å bli Sörlendinger igjen. En stund etter bad Henry Abrahamsen om ordet for å presentere den nye klokkeren vår, Mette Mari Hallingstad, som tar over etter Synnöve Christensen, nybakt student av året, som skal fortsette utdannelsen. Han håpet at også hun ville trives blandt oss, noe hun viste ved å ta et tak med rydding av bordene. Nå var folk så smått begynt å rusle hjemover, det hadde vært en fin formiddag for oss, først med gudstjenesten med kjærligheten som det sentrale, så stunden i lillesalen med kaffen - her med en mindre høytidelig tone. Kanskje dette blir gjentatt senere, da skulle jeg ønske at hele menigheten ville møte frem, slik at våre prester kan se at vi er en stor flokk av små og store som bygger og bor herute på de sørligste strender. En hilsen til dere allesammen, og med de beste ønsker for vår nye prestefamilie.

Ellen Herstad.

Smånytt fra øya

Vi vil også hermed presentere fiskefartøyet "Bris" som ble innkjøpt til Skjernøy i fjor av Terje Larsen og Jarl Peder- sen. Skøyta er fult utrustet for reketrålning, som blir drevet i vinterhalvåret, og makrell- fiske i sommerhalvåret med driving og dorging. Bildet viser skøyta ved bryg- gen til Harry Larsen. Skøyta ble innkjøpt fra Flekkerøya.

Flere fiskere har i år laget nye hummerteiner. De kalles danske- teiner. Noen er runde og noen fir- kantet, de beste ser ut til å væ- re dem med tre kalver, to store til å kripe inn i, og en mindre inne i teina hvor de kryper inn i et annet rom som det nesten er

umulig å komme ut av igjen. I disse teinene får en også mye større hummer, flere har fått dem på over 2 kg. Men det er jo et spørsmål om ikke de store hummerne som nå blir fisket var med på å oppretholde bestanden.

De fleste på øya husker nok at det for et par år siden ble gjort forespørsel om slektene på øya så langt tilbake som vi kunne huske. Det var jo hensikten å skrive en bok om alle slektene i gamle Halse og Harkmark kommune. Han som har påtatt seg arbeidet med å samle og samordne dette stoffet er lærer Paul Sveinall. Vi har nå fått opplyst fra 'pålitelig hold' at boka er i komminga. Kanskje straks over nyåret eller i løpet av vinteren vil den være tilgjengelig. Hvordan den ser ut, pris etc. vet vi ikke noe om, men at det skal bli interessant å få se den, tror vi nok mange er enige i. -----

Det har fra tid til annen vært forsøkt med kor her ute på øya, og det har i perioder gått bra. Men så har det likesom gått i stå. Det er vel helst villige ledere det står på. For at det finnes sangfugler nok på øya er sikkert nok, når en hører hvor mange som deltar i det såkalte Agder-koret, 12-15 stk. vistnok. Vi hadde en tid også et shanti-kor - helst da i forbindelse med Skjernøyrevyen. Nå har imidlertid noen gått i bresjen for å danne et ungdomskor. Det er foreløpig ca. 12 stk. som er med og de har øvelse hver fredag. De har allerede hatt sin 'debut' ved en sammenkomst på kapellet. De ønsker seg flere mannsstemmer og vi vil henstille til dere som kan tenke dere å være med om å ta kontakt med dem. Det er Ingebjørg Austrud, Anne Karin Jenssen og vår organist Øyvind Bråndland som står for det. Vi forstår det slik at vi skal få gleden av å høre dem synge på julefesten. -- Så ønsker vi dem lykke til og håper de kan holde det gående riktig lenge. -----

Elgen har også i år besøkt oss, ikke fra land, men fra havet kom den svømmende inn Færøysundet og gikk i land i Nordstranda. Den var nok glad den fikk fast grunn under føttene. ----

To tidligere Skjernøyfolk, Richard og Jacob Abrahamsen bor nå på hver sin kant av kloden, Richard i Kr.sand og Jacob i California. Richard er 91 år og for en tid siden tok han telefonen og gratulerte sin bror Jacob som fylte 94. Jacob Abrahamsen har vært en flittig skribent i Skjernøyposten og vi vil her ved benytte anledningen til å sende ham en noe forsinket gratulasjon.

Kirsten Syvbertsen døde den 10. okt., 77 år gammel. Hun var syk den siste tiden, men hadde den glede å kunne bo hjemme, hvor hun ble stelt av sin mann og hennes nærmeste. Vi lyser fred over hennes minne. -----

Josefa Berge døde den 15. okt., 81 år gammel. Hun bodde på Berge sammen med sin mann Georg, som var lærer her ute i mange år. Han døde for noen år siden. Josefa var syk den senere tid og døde på Mandal sykehus. Vi lyser fred over hennes minne. -----

Enda et nytt hus er under bygging på Dyrstad. Det er Lillian og Tom Inge Dyrstad som bygger i svingen i bakken opp til de gamle Dyrstad-gårdene. Dette er hus nr. 19 på Dyrstad og alle bor det folk i. For 20 år siden var det bare 5 hus i alt, så Dyrstad er nok den gården på øya som har vokset mest både med antall hus og i folketall. -

Vi vil på det hjerteligste gratulere Even Christensen, Valvik og Jorunn Haaland, Mandal som giftet seg 12. okt. De bor i Mandal, men har planer om å bygge på øya senere. -----

Vi er igjen kommet til den tid av året da vi må minne om kontingenten for neste år. Vi vedlegger postgiroblanketter i dette nr. og tør be om at alle må sende dem inn så snart som mulig. Vi holder samme pris som i fjor, kr. 20.- og \$ 3.-. Takk for hurtig ekspedering. -----

Vi vil, noe forsinket, ønske Tor Bjørn Hansen, kona Gerd og sønnen Thomas velkommen til øya. De har kjøpt huset til Svein Hetland i Valvika, som med familien er flyttet til Mandal. ---

Vi har hatt havari på kopieringsmaskinen vår, men håper vi skal få den reparert, slik at vi ikke får problemer med trykkingen av dette nummeret. -----

Vi har tidligere skrevet litt om hvor de forskjellige Skjernøyfolk arbeider, bl.a. flere i industrien i Mandal og nå også noen stykker i oljen i Nordsjøen. -- Denne gang har vi imidlertid lyst til å nevne at det fra spinnesiden arbeider 7-8 stykker på Mandal Sykehus - som enten bor på øya eller kommer herfra. De arbeider både som pleiere, på kjøkkenet, på laboratoriet og på operasjonsstua. De er sikkert alle sammen med på å skape det fantastisk fine forhold pleier - pasient som det er der oppe. Og når vi da hører at de har tenkt å redusere til 5-dagers uke, med de konsekvenser det vil få, for å spare noen kroner, må én si, med ungdomssjargong, at det er fullstendig 'høl i hue' i det hele tatt å foreslå noe slikt. De burde tvertom øke kapasiteten og derved slippe å sende mange til større og dyrere sykehus. --

Som vi nevnte i forrige nr. hadde vi et fantastisk sommervær i år. Og godværet fortsatte langt utover høsten og noen høststorm av betydning hadde vi faktisk ikke. Men den 8. nov. satte det inn med en vedholdende austavind. Det blåste i 10-12 dager stiv til sterk kuling og var riktig ufyselig. Men også dette har gitt seg og det er nå mer skiftende vær. Men mildt har det vært helt til nå. Bare et par ganger har det vært nede på 0. Og en annen ting som kan nevnes er at vi har hatt svært lite tåke. Ja det var faktisk drøye to måneder uten tåkekjøring ute på Ryvingen, og det hender ikke ofte.

Men fuktig har det vært, ca. 400 mm. i okt. Det kunne saktens være ønskelig med litt bedre fordeling av årsnedbøren.

Og nå skriver vi straks 1. søndag i advent og lys og stjerner tennes rundt i de tusen hjem. Det er årets mørketid, men det er en lysets fest vi feirer - til minne om han som ble Verdens Lys. -----

Vi takker for i år og ønsker alle våre lesere en riktig god jul og sier vel møtt på senvinteren 1985. -----

Det lyser i stille grender av tindrande ljøs i kveld. Og tusene barnehender mot himmelen ljosa held.

Og glade med song dei helsar sin broder i himmelhall, som kom og vart heimsens Frelsar, som barn i ein vesal stall.

Der låg han med høy til pute og gret på si ringe seng, men englane song der ute på Betlehems aude eng.

Der song dei for fyrste gongen ved natt over Davids by, den evige himmelsongen som alltid er ung og ny.

XXXXXXXXXX

